

Arrest

**nr. 150 618 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2014 treedt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, met S.D. (...), van Belgische nationaliteit, te Mechelen in het huwelijk.

Op 3 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten

voor te leggen: *"inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden), ziekteverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW"*.

Uit een fax van 28 november 2014 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Mechelen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- loonfiches van zijn echtgenote van 21 november 2013 tot en met 30 september 2014;
- de inschrijvingsbewijzen van de verzoeker en zijn echtgenote bij de ziekteverzekering;
- een geregistreerde huurovereenkomst van 27 oktober 2011, afgesloten door de verzoeker;
- een attest van het ocmw te Mechelen.

Op 26 februari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 3 maart 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode april-juli 2013 en november 2013-mei 2014 (OCMW Mechelen): uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert mei 2015
- loonfiches voor de periode juni-september 2014 (Zonneweelde VZW Rijmenam): uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 28.09.2014

Er werden geen overige documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zicht op de precieze aard en het netto-bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het *"beginsel van behoorlijk bestuur"*, van de motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1. Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2. De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 26.2.2015, betekend op 3.3.2015, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en DVZ voldoende bekend (gelet op de afgifte van alle in het verleden aangewende stukken aan DVZ via de gemeente, waarvan sprake in de bijlage 19 ter zich bevindend in het administratief dossier) en bestaande in hoofde van de echtgenote van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat :

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

...

Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

-loonfiches voor de periode april-juli 2013 en november 2013-mei 2014 (OCMW Mechelen) :

uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerk gesteld is bij deze werkgever sedert mei 2015

-loonfiches over de periode juni-september 2014 (Zonneweelde VZW Rijmenam): uit het administratie dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 28.9.2014 ;

Er werden geen overige documenten mbt de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zicht op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon.

Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Besluit zij derhalve volledig onterecht dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in België, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker het recht op verblijf aan betrokkene te weigeren ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

Aangezien in casu art. 40ter der Vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ;

Dat in casu de wet Gezinshereniging van 8.7.2011 een inkomensvoorwaarde invoerde voor gezinshereniging met een Belg ;

Aan de voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14 § 1,3° van de wet van 26.5.2002 betreft het recht op maatschappelijke integratie hetzij 1.307 euro ;

Indien de Belg dit inkomen niet aantoont, is DVZ verplicht om een individuele behoeftenanalyse te doen: het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen ;

De RVV veroordeelde onlangs op 29.3.2015 DVZ in arrest nr 78.310 omdat niet uit de beslissing bleek of DVZ deze individuele behoeftenanalyse wel gedaan had ;

Aangezien in casu DVZ eveneens geen enkele behoeftenanalyse of onderzoek naar de concrete situatie van het gezin uitgevoerd heeft, doch zich eenvoudigweg beperkt heeft tot het stellen dat de echtgenote

van verzoeker slechts loonfiches voorgelegd heeft van mei 2013 tot en met september 2014, maand van de aanvraag der verblijfsvergunning, en geen andere documenten zodat DVZ niet in staat zou om de precieze aard en het nettobedrag der inkomsten van de referentiepersoon te kennen zodat niet afdoende zou kunnen beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ;

Dat niettegenstaande de echtgenote van verzoeker haar loonfiches leverde voor de periode van mei 2013 tot en met september 2014, zijnde een jaar en een half, waarop duidelijk leesbaar het nettobedrag terug te vinden is met een inkomen van gemiddeld 1.200 euro/maand (stuk 2), DVZ niet automatisch tot een weigering van gezinshereniging mag beslissen op basis van het feit dat zij geen precies zicht zou hebben op de inkomsten van de echtgenote van verzoeker ;

Dat DVZ kan nagaan waar de referentiepersoon niet meer werkt doch zij niet zou weten waar de referentiepersoon thans werkt ;

dat zulks voorhouden een contradictio in terminis inhoudt en hiermee derhalve geen rekening kan gehouden worden ;

Dat bovendien DVZ, hetwelk de inkomsten van de echtgenote van verzoeker maar al te goed kende, zelfs geen behoefteonderzoek gedaan heeft ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt ;

dat quod abundat non viciat verzoeker opnieuw een copij van alle loonbrieven van zijn echtgenote voorlegt (stuk 2) inclusief deze sedert 28.9.2014 (stuk 3), alsmede een zwangerschapsattest (stuk 4) met bevalling voorzien op 20.9.2015 ;

Aangezien uit de motivering nergens blijkt dat DVZ verder onderzoek gedaan heeft ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;
Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het verwijzen naar algemeenheden om vervolgens te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoeker zou kunnen besloten worden ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker , wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;"

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 62 en 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat indien de bestaansmiddelen niet gelijk zijn aan 120%, de verwerende partij verplicht is een behoefteanalyse te doen. Uit de loonfiches die hij heeft overgemaakt zou nochtans blijken dat zijn partner een gemiddeld maandloon van 1.200 euro heeft gehad in het afgelopen anderhalf jaar. Het zou onredelijk zijn van verwerende partij te stellen dat de referentiepersoon niet meer werkt en tegelijk niet aan te geven waar die thans zou werken. Bij zijn verzoekschrift wenst hij opnieuw een kopie van de loonbrieven bij te voegen en een zwangerschapsattest met bevalling voorzien op 20 september 2015.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 3 september 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als echtgenoot van mevr. T.S. (...), van Belgische nationaliteit.

Hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

"(...) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt (...)"

Verzoeker werd verzocht om ten laatste op 3 december 2014 de volgende documenten over te maken:

- Inkomsten Belg
- Ziekteverzekering voor alle gezinsleden
- Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte
- Attesten OCMW

Op 28 november 2014 maakte verzoeker de volgende documenten over:

- Loonfiches van de echtgenote van 25.11.2013 – 30.09.2014
- Verklaring lidmaatschap De Voorzorg
- Geregistreerd huurcontract
- Attest OCMW

Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het DOLSIS document, blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is voor OCMW Mechelen en Zonneweelde VZW, waarvan verzoeker loonfiches aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Uit het DOLSIS document kan worden afgeleid dat verzoekers echtgenote sedert 30 september 2014 tewerkgesteld is bij Vulpia Vlaanderen VZW, doch uit het administratief dossier blijkt niet als zou verzoeker hiervan enige loonfiches hebben overgemaakt. In de bestreden beslissing werd derhalve op correcte wijze gesteld wat volgt:

“ (...) Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor;

- Loonfiches voor de periode april-juli 2013 en november 2013 – mei 2014 (OCMW Mechelen): uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert mei 2015
- Loonfiches voor de periode juni-september 2014 (Zonneweelde VZW Rijmenam); uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 28.09.2014.

Er werden geen overige documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zich op de precieze aard en het netto-bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (RvS nr. 222.809 d.d. 12.03.2013). (...)”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk afdoende gemotiveerd werd omtrent de documenten waaruit de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken en die door verzoeker werden overgemaakt. Immers, op grond van de stukken die verzoeker overmaakte aan de verwerende partij konden de recente bestaansmiddelen van de referentiepersoon onmogelijk worden afgeleid. De bewijslast ligt in deze bij verzoeker en het komt aan hem toe om de nodige actuele en relevante stukken over te maken ter staving van zijn aanvraag. Indien de referentiepersoon van werk was veranderd, dienden de loonfiches van die nieuwe tewerkstelling dan ook logischerwijze overgemaakt te worden aan de verwerende partij, quod non.

Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in het licht van de gegevens waarover de verwerende partij beschikte op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, kan geen rekening gehouden worden met de stukken die thans voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Daar op grond van de door verzoekers overgemaakte stukken geen zicht kon worden geboden op het huidige netto-inkomen van de Belgische onderdaan, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te maken.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. 126.089) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten.”

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij

een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Een schending van de artikelen 40ter en 6 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu de dienst Vreemdelingenzaken “(o)p basis van het geheel van de beschikbare gegevens (...) geen zicht (heeft) op de precieze aard en het netto-bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon”, zodat “niet afdoende (kan) beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, waarbij *in concreto* wordt gemotiveerd omtrent de door de verzoeker voorgelegde loonfiches. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, beperkt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich dus niet tot het verwijzen naar algemeenheden. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde loonfiches van zijn echtgenote voor de periodes april-juli 2013 en november 2013-mei 2014 gesteld dat *“uit het administratief dossier blijkt (...) dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert mei 2015”* (bedoeld wordt 2014). Met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde loonfiches van zijn echtgenote voor de periode juni-september 2014 wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“uit het administratief dossier blijkt (...) dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 28.09.2014”*.

De verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak en dat hij (bedoeld wordt: zijn echtgenote) *“wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt”*, wat hij tracht aan te tonen door een kopie van alle loonbrieven van zijn echtgenote, inclusief deze sedert 28 september 2014, alsmede een zwangerschapsattest voor te leggen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker de loonfiches van zijn echtgenote bij de vzw Vulpia Vlaanderen voor de periode van 1 september 2014 tot en met 31 januari 2015 heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches van de echtgenote van de verzoeker voor de periode van 1 september 2014 tot en met 31 januari 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de verwerende partij niet automatisch tot een weigering van gezinshereniging mag beslissen op basis van het feit dat zij geen precies zicht zou hebben op de inkomsten van zijn echtgenote, nu zijn echtgenote haar loonfiches voorlegde voor de periode van mei 2013 tot en met september 2014 en daaruit blijkt dat zij over een netto-inkomen van gemiddeld 1200 euro per maand beschikt. Hij gaat hierbij volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat zijn echtgenote respectievelijk sedert mei 2014 en sedert 28 september 2014 niet meer is tewerkgesteld bij de werkgevers waarop de bedoelde loonfiches betrekking hebben. Door louter te poneren dat hiermee geen rekening kan worden gehouden nu het een *contradictio in terminis* is

dat de verwerende partij kan nagaan waar de referentiepersoon niet meer werkt, doch niet zou weten waar zij thans werkt, toont de verzoeker de onjuistheid, noch de kennelijke onredelijkheid van dit motief aan.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu de verzoeker er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de precieze aard en het netto-bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Ten overvloede wordt er op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN